

Кирил Христов

Черните очи

Видях я – ослепяха ми очите
от тая демонична красота
и вик безумен тласнаха гърдите
към схванати уста.

Между вулкани майка я родила,
в Калабрия – сърца за да мори...
Де другаде, кажете, тая сила
и страст, и плам гори?...

Два дена веч – две годин – аз линей,
че тя не сема огнен взор от мен, –
а смелост липсова... Ще полудея!...
Но дойде третия ден...

На третия ден аз грабвам китка цвете
и влизам при Розалия: подлий страх
тоз път веч задуших и аз ръцете
аз смело я хванах.

И викнах й: „Три дена вече стават!
Не мога повече – не ме мъчи!...
Очите твои мира ми не дават –
тез черните очи“...

Но смая се и трепна тя тогива –
и готви се да бяга, да се крий:
„Недей!... Батиста е ревнив... не бива!
Да знай – ще те убий!...“

„Да ме убие!... нека!... остави ме!...“
И тигър ревна в моето сърце –
и хубостта, която подлуди ме,
аз грабнах на ръце.

И тез очи безумно-сладострастни
със хиляди целувки аз покрих,
и в тия устни трепетни безгласни
аз свойте устни впах.

И всичката ми кръв нахлу в главата...

Как можех вече аз да се свестя,
когато и Батиста, и... камата
сама забрави тя?...

КРАЙ

© Кирил Христов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6991>]